هیچ بنده ای نیست که هنگام شیوع طاعون، با شکیبایی و نیت ثواب در شهر خود بماند و بداند که هیچ زیانی بدون تقدیر الله به او نمی رسد، مگر اینکه اجری همانند اجر شهید برای او خواهد بود.

از عایشه رضی الله عنها روایت است که در مورد طاعون از رسول الله صلی الله علیه وسلم سوال نمود و رسول الله صلی الله علیه وسلم در پاسخ فرمود: «أَنَهُ كَانَ عَذَاباً يَبْعَثُهُ اللهُ تعالى عَلَى منْ يَشَاء، فَجَعَلَهُ اللهُ تعالَى رحْمةً للْمُؤْمنِين، فَلَيْسَ مِنْ عَبْدٍ يَقَعُ في الطَّاعُون فَيَمْكُثُ في بلَدِهِ صَابِراً مُحْتَسِباً يَعْلَمُ أَنَّهُ لاَ يُصِيبُهُ إِلاَّ مَا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ إِلاَّ كَانَ لَهُ مِثْلُ أَجْرِ الشَّهِيدِ»: «طاعون عذابی است که الله متعال بر هرکس که بخواهد، می فرستد؛ اما الله متعال آن را رحمتی برای مؤمنان قرار داده است. چنانکه هیچ بنده ای نیست که هنگام شیوع طاعون، با شکیبایی و نیت ثواب در شهر خود بماند و بداند که هیچ زیانی بدون تقدیر الله به او نمی رسد، مگر اینکه اجری همانند اجر شهید برای او خواهد بود».

[صحیح است] [به روایت بخاری]

در حدیث عایشه رضی الله عنها آمده که وی از رسول الله صلی الله علیه وسلم در مورد طاعون می پرسد؛ و رسول الله صلی الله علیه وسلم در پاسخ می فرماید: طاعون عذابی است که الله متعال بر هریک از بندگانش که بخواهد، می فرستد؛ فرقی نمی کند به طور مشخص طاعون باشد یا وبایی عام مانند کولیرا و جز آن؛ اما چون در سرزمین مومنان شیوع پیدا کند و مومنان در سرزمین خود مانده و به امید پاداش، در برابر آن صبر نموده و بدانند که جز آنچه الله متعال برای آنها مقدر نموده، به آنان نمی رسد، در این صورت برای آنها رحمت بوده و الله متعال برای مومنان اجر و پاداشی همچون شهید می نویسد. به همین دلیل در حدیث عبدالرحمن بن عوف رضی الله عنه آمده که می گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذَا سَمِعْتُمْ بِهِ بِأَرْضٍ فَلاَ تَقْدَمُوا عَلَيْهِ، وَإِذَا وَقَعَ بِأَرْضٍ وَأَنْتُمْ بِهَا فَلاَ تَخْرُجُوا فِرَارًا مِنْهُ»: «هرگاه شنیدید که در جایی طاعون (وبا) شیوع یافته است، به آنجا نروید و هرگاه در جایی بودید که طاعون شیوع پیدا کرد، به خاطر گریز از آن، آنجا را ترك نکنید». بنابراین چون در سرزمینی طاعون شیوع پیدا کرد، به آنجا نمی رویم چون رفتن به چنین محیطی مصداق خود را به هلاکت انداختن است. اما اگر در سرزمینی که بودیم، شیوع پیدا کرد، برای فرار از طاعون، از آن خارج نمی شویم چون با وقوع تقدیر الهی، هر قدر هم که از آن فرار کنیم، سودی به حال مان ندارد زیرا اصولا راهی برای فرار از قضا و قدر الهی جز به سوی او نیست. اما راز اینکه چنین فردی به درجه ی شهدا دست می یابد این است که: چون انسان در سرزمینش با شیوع طاعون مواجه شود، از آنجا که حیات برای او بسیار ارزشمند است، به خاطر ترسی که از طاعون دارد، از آن می گریزد؛ حال آنکه اگر صبر کند و در سرزمین خود و به امید پاداش باقی بماند و بداند که جز آنچه الله متعال برای او مقدر نموده، به وی نمی رسد و در همین حالت بمیرد، همچون اجر و پاداش شهید برای او نوشته می شود و این نعمت الله عزوجل می باشد.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/3161